

PREFAȚĂ

Când am citit pentru prima oară versurile fostului catehumen Larry Carl Dickens, botezat cu numele ANDREI, m-am trezit dintr-o dată într-un ocean de sensibilitate, sensibilitate care ține de subțirimea sufletului său, de gingășia și noblețea unei inimi mari și atât de fragile.

Andrei este numele de botez primit de Larry în urma botezului său în dreapta credință și nu pot să nu amintesc acest detaliu dinaintea botezului ortodox, când Larry a fost întrebat ce nune să i se pună.

-Andrew???

-Nu, Andrei pe românește, a răspuns el răspicat.

Iată minunea prin care un englez veritabil pășește pe aceste meleaguri și, nu numai că vine la credința cea adevărată, ba chiar îmbrățișează nume românesc.

Dar să revenim la versurile ce ne stau înaintea. Ele sunt minunate alcătuiți, de dinainte și de după botezul ortodox. În cele scrise dinaintea botezului simțim, pe lângă marea sensibilitate, o ușoară timiditate dar și o atitudine ușor lipsită de vigoare, minată de oarecare incertitudine. Însă, după botez, se simte în mod paradoxal în toată această fragilitate, puterea și vigoarea cu care Harul glăsuiește prin sufletul lui Andrei.

Poeziile sale sunt simple și deosebit de sincere zugrăviri ale stărilor sale interioare, ale impresiilor lăsate de lumea create, dar și ale adâncimilor teologice descoperite de dânsul în Scripturi. Poezia lui nu e numai religioasă. Andrei este pe de o parte creștinul flămând care îl caută pe Dumnezeu dar în același timp este și cavalerul medieval șarmant și cuceritor, care îi declară iubire veșnică soției sale Ioana. Este un inmograf al iubirii și un fin observator al detaliilor. Andrei îl vede pe Dumnezeu în fiecare faptură omenească, dar și în șirul de furnici care traversează poteca către biserică, în cântul păsărilor și în ochii Ioanei, preaiubita și mult adorata lui soție.

Dar experiența Botezului a zugrăvit-o dumnezeiește. Trăirile sale din timpul Sfintei Taine arată înnoirea omului, nașterea din nou, omul nou hărăzit veșniciei și nestricăciunii și străin de orice coruptibilitate și păcat, chipul pierdut dar restaurat prin harul Sfântului Duh, în baia botezului. Incertitudinile devin certitudini, slăbiciunea devine putere, cotloanele prăfuite ale sufletului sunt aerisite și înnoite, aduse la viață, sufletul este inundat de o pace adâncă și o limpezime de cristal, care nu vin din lumea aceasta. **Iată cum omul se îmbracă la propriu în HRISTOS (Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat!!!- Scriptura).**

În concluzie, volumul de față este o incursiune în sensibil, dar și o mărturie puternică a botezului ortodox, prin care dreapta credință a triumfat din nou și prin care se arată lumii și în acest fel, că ORTODOXIA ESTE CREDINȚA CEA ADEVĂRATĂ, SINGURA DREAPTĂ ȘI MÂNTUITOARE, NESTIRBITĂ, NEALTERATĂ, NESCHIMBATĂ.

Iar pe final, aș aminti aici răspunsul pe care l-a dat autorul, atunci când a fost întrebat cât îl iubește pe Dumnezeu:

- Atât de mult, a spus Andrei, încât sunt pregătit să-mi dau și viața pentru El, așa cum au făcut-o martirii!!!

Aș spune mult mai multe, dar cred că din acest moment, cuvintele sunt de prisos, iar tu, cititorule, trebuie să porcezi a începe călătoria în Țara Sensibilității, ale cărei meleaguri minunate se desfășoară în fața ta. **Drum bun și călătorie cu folos!!!**

Cu dâncă prețuire și dragoste, Pr. Andrei Cojoacă

Introducere

din partea autorului

Această carte a fost scrisă din luptă, nu din cea dramatică despre care vorbesc oamenii, ci din cea lentă, tăcută, care roade un om de-a lungul anilor.

Am trăit destul cât să înțeleg ce înseamnă să-ți pierzi drumul, să porți o vină pe care nu o poți numi, să simți greutatea unor alegeri care nu mai pot fi schimbate.

Aceste poeme au ieșit din acel loc, nu ca scuze, nu ca explicații, ci ca o mărturie a unui suflet care încearcă să-și regăsească echilibrul într-o lume căzută.

Mult timp nu am știut cum să mă rog.

Nu știam cum să fiu liniștit, sincer sau deschis.

Dar undeva pe drum, m-am trezit atras de viața Bisericii Ortodoxe, nu pentru că înțelegeam totul, și nu pentru că eram în căutarea unei noi identități, ci pentru că ceva în liniștea ei, în smerenia ei, în ritmul ei vechi de secole, mi-a părut acasă.

În Ortodoxie am descoperit un fel de sinceritate pe care o ocoleam, una care nu lingușește, nu grăbește și nu pretinde.

Ea spune doar atât: **ești frânt, dar ești iubit, ești căzut, dar te poți ridica din nou.**

Prima parte a acestei cărți reflectă coborârea, anii de luptă cu mine însumi, cu amintirea, cu păcatul, cu părțile din mine pe care aș fi vrut să le uit.

A doua parte reflectă întoarcerea lentă, redescoperirea frumuseții, a anotimpurilor, a liniștii, a apropierei lui Dumnezeu în lucrurile obișnuite.

Împreună formează o mărturisire, nu în sensul formal, ci în cel omenesc, un om care recunoaște unde a fost, cine a devenit și cine speră să fie.

Nu ofer aceste poeme ca răspunsuri.

Le ofer ca dovezi, că chiar și în cele mai întunecate locuri, ceva din noi încă întinde mâna spre lumină.

Și uneori, doar prin har, lumina întinde mâna înapoi.

Dacă găsești ceva din tine în aceste pagini, atunci această carte și-a făcut lucrarea.

1: Începuturi

În tăcerea dinaintea cuvântului,
m-ai plămădit din țărână.

Mâinile Tale... din praf și lumină,
au dat suflare,
și am devenit.

Om din carne și os,
făcut după chipul Tău,
viu sub soarele Tău.

Ai umblat alături de mine,
Părinte,
și am numit lumea Ta,
fiecare pasăre și fiară,
fiecare vietate ce se târăște sub cer.
Ai zâmbit, și am învățat
ce este bucuria.

Părinte, Tu ești începutul meu.
Din suflarea Ta m-am ridicat.
Tu ești în oasele mele,
iar eu sunt ecoul inimii Tale.

Simt grădina pe pielea mea,
mirosul pământului pe care l-ai făcut,
căldura luminii pe frunze.
Voi merge oare mereu lângă Tine?
Voi îngriji oare pomii Tăi
și voi urma râul vieții?

Glasul Tău e un cântec,
măinile Tale ca mirul,
suflarea Ta, rouă,
iar iubirea Ta, aur curat.
Îți voi mulțumi și Te voi slăvi,
căci tot ce văd este bun.

Apoi din mine ai plăsmuit pe altcineva,
viața tovarășei mele.
Os din osul meu,
carne din carnea mea.
S-o iubesc oare
așa cum Tu m-ai iubit pe mine?

Eva — prin ochii ei
îți văd din nou iubirea.
Ea este inima mea făcută întreagă,
bucuria mea întoarsă la mine.

Împreună vom cunoaște
inima iubirii Tatălui nostru,
să împărțim aceeași suflare
și să devenim una.

Și stăm, toți trei,
sub cerurile vaste și strălucitoare.
Serafimii se apleacă aproape,

aripile lor atingând stelele,
ochii lor mari de uimire.
Heruvimii cântă în limbi de foc,
lauda lor ridicându-se ca tămâia.

Părinte al meu, Tu ești Dumnezeuul meu.
Eva mea, desfătarea mea.
Iată-mă... primul
care Te adoră,
care se alătură cântului cerului.

Dar râul se curbează dincolo de priceperea mea.
Vântul poartă o șoaptă,
Sunt... dar încă nu înțeleg.

2: Piatra Sfințită

O dimineață liniștită la Biserica Sfântul Nicolae din Montgomery,
unde, în tăcere, încă se aud rugăciuni...

Clopotele încă bat la miezul zilei,
fiecare sfert pregătit să-și dea glasul.
Cadranul își regăsește echilibrul,
e vremea rugăciunii... pentru pâine și vin.

În aceste ziduri, o rugăciune se apleacă,
o notă muzicală, un imn șoptit.

Spre cer se înalță, purtată de serafimi,
Credința sculptată pe Cruce rămâne,
Iar ecourile se ridică... în lumină și flacără.

Prin vitralii de aur și albastru regal,
roșu vermillion... și veșminte verzi,
sfinții privesc prin praf și lumină,
poveștile lor se estompează... dar rămân adevărate.

Stranele, tocite de mâini rugătoare,
poartă decenii sculptate... în fibra sfântă.
Așteaptă încă un glas să se ridice,
un ultim imn... spre slava Numelui Său.

Tavanul se pleacă în har de cedru,
fiecare arc susținut... de iubire statornică.
Zidurile, din pridvor până în navă,
ascultă încă... sufletele ce trebuie salvate.

Și chiar dacă anii sting rugăciunile,
câțiva credincioși încă îngenunchează... în lumină;
lumânările lor înfloresc... de-a lungul pereților,
iar rugăciunile șoptite se ridică... spre cer.

Clopotele, pietrele, aerul sacru,
toate își unesc imnul... dincolo de ziduri.
Iar în acea strălucire a flăcării trecătoare,
corul nevăzut... cheamă pentru totdeauna.

3: Suflare în Suflare

Mai adânc decât suflarea, decât osul,
un sinod, un templu, o biserică, un crez,
întindem mâna spre ceea ce nu putem stăpâni.

Unii se închină flăcării minții,
alții îngenunchează în umbră, căutând un nume.
Pe câmpuri de iarbă, pe ecrane de sticlă,
ridicăm idolii noștri și îi numim slavă.

Lăudăm pe cei puternici, uităm pe cei slabi,
totuși toți aparținem aceleiași turme.
„O mie de credințe se ridică și pier,
iar cele neadevărate se întorc în țărână.”
zei uitați pe care odinioară îi credeam drepti.

Tu ești chemat de o mie de nume —
Yahweh, Allah, Buddha, Krishna,
Shiva, Vishnu și nenumărați alții,
toți întinzându-se spre același țărm măreț,
șoptind,
trebuie să fie mai mult.

Învață-ne, Doamne, dincolo de ziduri și cuvinte,

dincolo de mândria și dovezile noastre,
să-L găsim pe Cel ce așteaptă,
nu cioplit, nici încununat de oameni, ci înviat.

Căci Tu ești Hristos,
Suflarea din suflare,
Adevărul neposedat,
și totuși dăruit liber
celor ce trăiesc în harul Tău.

Și orice cale,
deși oarbă sau sfâșiată,
găsește lumină în Tine,
Cuvântul cel Viu.

Singura cale,
în Isus Hristos, Numele mai presus de orice nume.
La Numele Lui, orice genunchi se va pleca,
„în cer, pe pământ și sub pământ”.
Așa că, în genunchi, ne rugăm:
Doamne, ia rușinea de la noi.

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dăruit Numele care este mai presus de orice nume,
pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi...”

Filipeni 2:9–11

4: Păstorul Care Plânge

Credincioșii îngenunchează, cărțile de rugăciuni deschise,

imnurile lor urcă în Numele Lui.

Păstorul stă, în veșmânt și haină,

Biblia ei închisă, purtând coroana.

Aerul atârână greu, neatins de har,

lumânările plâng lumina ce se stinge,

nu se mai pleacă, prea obosiți să alerge,

să-L caute pe Domnul, pierdut în noapte.

Unii numesc asta schimbare la altar,

alții se întorc și închid ușa.

Niciun glas nu strigă, nici nu-l rostește Numele,

niciun suflet nu mărturisește, nici nu-și asumă vina.

Șoapte plutesc dincolo de ușile bisericii.

Niciun glas nu se ridică împotriva minciunilor,

tăcerea vorbește din nou pentru credință,

uscând bătrâni și suspine adânci.

Crucea încă stă pentru mâinile rugătoare.

Pâinea odată frântă, vinul odată turnat.

Dar umbra acoperă lumina ce coboară,

iar inimile se răcesc înaintea Domnului.

5: Lumina din Nevăzut

Duhul Sfânt al lui Dumnezeu locuiește în noi toți,

dar puțini ascultăm șoapta sufletului.

În tăcerea unde prinde rădăcină îndoiala,

o șoaptă sparge pământul.

Nu tunet, nu trudă,

ci suflare peste praful negru.

Credința nu este absența nopții,

ci curajul de a aprinde o singură flacără

și de a crede că poate fi văzută

din Cer.

Nu umblăm după ce ochiul își amintește,

ci după ce inima păstrează,

glasul milei

într-o lume rănită.

Și când toate stelele au pierit,

iar tăcerea pare să domnească,

El vorbește, nu în putere,

ci în durere:

„Eu sunt lumina pe care o porți,

scânteia pe care am pus-o în tine.

Nu căuta cerul, Împărăția arde sub pielea ta.”

6: Frica ce lubește

Nu frica ce înlănțuie,

ci frica ce păzește,

o tremurare născută din aur.

Nu groaza de mânie,

ci dorul încă viu

de a rămâne în Mâna care modelează.

Răgetul leului,

cerințele lumii —

totuși, nu mă voi pleca.

Căci adevărata frică a iubirii

este doar aceasta:

să rănești inima lui Dumnezeu

și să pierzi inima pe care El ți-a dat-o.

7: Medicul

(Romanian Translation)

Unde ești, medicul meu?

Camera zumzăie de tăcere,

vorbesc, dar doar propria mea suflare îmi răspunde.

Rănille mele nu sunt ale trupului;

ele înfloresc sub pielea sufletului meu.

Tu, care ai vindecat odinioară pe cei orbi,

învață-mă din nou să văd.

Căci m-am întors de la orice lumină

care a îndrăznit să străpungă rușinea mea.

Oglinda îmi spune că sunt întreg,

dar mă sting pe dinăuntru.

Port sănătatea ca pe o mască,

în timp ce durerea lăuntrică se face tot mai tare.

Tu cunoști numele bolilor mele;

le-ai scris în cartea Ta.

Ai mai văzut această tremurare,

o inimă care strigă după ajutor

dar nu renunță niciodată la rana ei.

Tu, Fiul Tâmplarului,

reconstructorul celor frânți,
medicul meu, vindecătorul meu,
am ruinat din nou Templul.
Îmi mărturisesc ruina,
și totuși ascund uneltele păcatului.

Vorbesc despre schimbare,
dar legăn otrava.
În liniștea ce urmează rugăciunii,
nu oferi nici leac, nici mângâiere.
Doar acea întrebare devastatoare...

„Ești dispus?”

8: Și-a Adus Aminte de Mine (după Psalmul 21)

(Romanian Translation)

Această poezie este o meditație lirică inspirată din Psalmul 21, reimaginată prin lentila înnoirii personale și a întâlnirii cu Dumnezeu. Urmărește o călătorie tăcută, de la liniște la restaurare, unde mă îndepărtez de certitudine și sunt întâmpinat de har în pustiu. Prin imagini de nori, râuri și anotimpuri, poemul explorează cum Dumnezeu întărește locurile goale, își amintește de cei uitați și redă bucuria — nu prin răspunsuri, ci prin prezență. Este un psalm al mișcării, al memoriei și al întoarcerii acasă.

Am hotărât, astăzi, că a sosit ziua.
Domnul a dat putere tăcerii mele.
Norii s-au rupt ca regrete vechi,

iar lumina a trecut prin mine, nechemată.

Am ieșit din așteptarea mea,
întrebând de ce uitarea nu uită niciodată,
dar El și-a adus aminte de mine.

Amintiri neîmpărtășite încă cuibăreau
în ramurile frânte ale gândului,
totuși El n-a ascuns nimic
de strigătul buzelor mele.

Așa că am lăsat trecutul să se descleșteze,
ca arborii ce-și lasă frunzele
vântului fără scuză.

Am întins mâna, nu în sus, ci în afară,
riscând liniștea
dintre anotimpuri.

Am mers,
nu spre făgăduință,
ci doar departe,
și El m-a găsit acolo.

Pietrele mi-au primit din nou greutatea.
Râul n-a răspuns,

s-a mișcat,

s-a mișcat.

Și în acea mișcare,

am fost cunoscut.

M-a făcut bucuros

prin bucuria prezenței Sale;

prin liniștea

care nu cere nimic,

El a restaurat totul.

Și am hotărât, din nou,

aceasta este ziua.

Slavă lui Dumnezeu

care întărește golul,

care liniștește pulsul celor

ce pleacă,

și totuși se întorc acasă arzând.

9: Picioare Reci

O lamentație confesivă a loialității împărțite, acest poem explorează ezitarea sufletului de a se preda pe deplin lui Dumnezeu, sfâșiat între conforturile lumii și chemarea costisitoare a adevăratei ucenicii.

Vin înaintea Ta, Doamne, să caut harul Tău,

să-Ți câștig favoarea, să-mi găsesc locul cuvenit.

Dar nu-mi cere, Doamne, să-mi dau aurul,
este singura certitudine pe care o țin.

Ca regele Agripa, sunt mișcat de adevăr;
mă tulbură, aproape, dar nu până la dovadă.
Mă tem de pierderea cerșetorului, de tot ce are,
și strâng la piept ce-i al meu, aceste oase fragile de carne.

O măsură de siguranță încă rămâne,
nu cere să lepăd toate lanțurile mele.
Ca Dema, îmi declar iubirea pentru Tine,
dar mă feresc de ceea ce sufletul credincios trebuie să facă.

Această lume e plină de minuni, bogată și largă,
prea vastă, prea vie ca s-o disprețuiesc.
Zilele mele sunt împodobite cu fapte pe care cei buni le laudă;
stranele aplaudă, și totuși eu doar prefac.

Credința mea plutește tăcută prin sălile sacre,
dar nu va sângea cum a sângerat a Ta pe cruce.
Mă străduiesc să-mi câștig locul, să-mi dovedesc valoarea,
dar îmi lipsește harul care naște a doua naștere.

Stau afară, cu privirea lipită de geam,

sperând că mă vei vedea, și totuși rămân
strângând comorile pe care refuz să le pierd,
ostenind din greu, prea înfricoșat ca să renunț.

Dar Tu ai spus: „Nu-ți cunosc numele.”

Pot să slujesc și Stăpânului, și pretenției mele,
și să merg prin viață cu un picior în mormânt.

10: Adevărul din Întuneric

Intro:

Uneori, cea mai grea persoană de privit în față ești tu însuși. Vorbim limba bunătății, în timp ce pașii noștri încă rătăcesc prin umbre, sperând că tăcerea va ascunde ceea ce sufletul știe deja. Aceasta este o scrisoare către omul care am fost și către omul pe care încerc să-l regăsesc.

Îți Știu Numele

Am auzit ce ai spus după ce am fost izbăvit,

„Amin-urile” mi-au fost ca niște ancore,

și te-ai numit „Preaiubit”.

Dar am văzut ce ai făcut când altarul s-a răcit.

Nu mai știu ce mai contează,

dar sufletul meu e greu de un dor pe care nu-l pot numi.

Nu e o valiză pe care o lași jos,

sau o ridici și spui că n-a fost prea mult de dus.

Lumea e o distragere zgomotoasă și strălucitoare,

dar se stinge, la fel ca noi.

Nu va dura.

Dar scânteia pe care ai primit-o? Aceea e veșnică.

Și totuși, iată-mă, strigând spre tavan,

certându-mă cu Dumnezeu ca să-mi justific propriile mâini.

Dar El îmi știe numele.

Ce aş spune dacă mi-ar răspunde?

Dacă ar întinde în fața mea planurile adevărului,

fiecare lucru ascuțit și ascuns pe care l-am făcut în întuneric.

Am crezut că eram singur în acea cameră.

Nu eram. N-am fost niciodată.

Și acum, am aruncat totul departe.

Dar întoarce-te.

Rupe lanțurile pe care le-am lăsat să mă lege.

El încă așteaptă, chiar acum,

căci harul este încă de ajuns, chiar și pentru mine.

11: M-a Găsit Acolo

Un imn pentru cei ce se simt pierduți

Am căzut pe caldarâmul rece,

sufletul meu își pierduse drumul;

noaptea s-a adâncit, inima mi-a îmbătrânit,

nu aveam cuvinte de rugăciune.

O ultimă suflare, puterea mi-a pierit,
lumea a trecut fără să știe;
dar mila a căutat sufletul zdrobit,
și totuși, El m-a găsit acolo.

Prin spini și curse, prin noapte fără sfârșit,
glasul Lui a venit blând și limpede;
mi-a rostit numele, mi-a dat lumină,
iar iubirea a alungat frica mea.

Acum harul mi-a eliberat duhul,
niciun lanț al disperării trecute;
Păstorul a lăsat pe cei nouăzeci și nouă,
ca să mă găsească zăcând acolo.

Pe veci al Lui, inima mea va cânta,
răscumpărat din adâncă disperare;
O, har uimitor! Tot ce sunt —
că El m-ar găsi acolo.

12: Mila în Furtună

Scrisă ca o rugăciune pentru vremuri tulburi, „Mila în Furtună” poartă ecoul psalmistului care, înconjurat de tulburare și necredință, găsește pace în dragostea statornică a lui Dumnezeu. Fiecare vers trece de la frică la credință, amintind inimii ostenite că mila divină rămâne prin orice întuneric, iar speranța, odată așezată în Domnul, nu poate fi clătinată. Adaptare după Psalmul 70.

Doamne al meu, Dumnezeu al meu, Mântuitor adevărat,

lumea e cuprinsă de frică;

fumul războiului se ridică iar,

și totuși Cuvântul Tău e aproape.

Refren

O, Doamne al luminii, Doamne al harului,

adăpostul meu și cântul meu,

mila Ta inundă locul cel mai întunecat

și mă ține chiar când greșesc.

Neamurile se înfurie, inimile lor se mândresc,

sfatul lor se schimbă în minciuni;

dar prin furtună, aud glasul Tău,

mila Ta nu moare niciodată.

Refren

O, Doamne al luminii, Doamne al harului,

adăpostul meu și cântul meu,

mila Ta inundă locul cel mai întunecat
și mă ține chiar când greșesc.

Ei ridică idoli falși spre cer,
râsul lor umple aerul;
Îți batjocoresc Numele, blestemă, strigă,
și totuși adevărul Tău rămâne acolo.

Refren

O, Doamne al luminii, Doamne al harului,
adăpostul meu și cântul meu,
mila Ta inundă locul cel mai întunecat
și mă ține chiar când greșesc.

O, ascunde-mă în locul Tău tainic
până ce mânia lor va trece;
întărește-mi puterea, restaurează-mi sufletul,
și învață-mi inima cântul Tău.

Refren

O, Doamne al luminii, Doamne al harului,
adăpostul meu și cântul meu,
mila Ta inundă locul cel mai întunecat
și mă ține chiar când greșesc.

Căci numai Tu ești încă drept,
adăpostul meu și prietenul meu;
chiar dacă pământul se clatină, mă încred în voia Ta,
Împărăția Ta nu are sfârșit.

Refren

O, Doamne al luminii, Doamne al harului,
adăpostul meu și cântul meu,
mila Ta inundă locul cel mai întunecat
și mă ține chiar când greșesc.

Grăbește-Te, Doamne, sufletul meu ostenit
așteaptă mâna Ta salvatoare;
izbăvește-mă și fă-mă întreg
prin porunca sigură a milei.

Refren Final (Ridicat în Credință)

O, Doamne al iubirii, Doamne al păcii,
inima mea Ți-o aduc;
prin orice încercare, lauda mea se va ridica,
ca să stau înaintea Împăratului meu.

13: Favoarea Domnului

Scriptura vorbește despre „anul de îndurare al Domnului”, un timp al eliberării, al restaurării și al întoarcerii.

În Paștile lui Hristos această promisiune se împlinește, nu ca o durată de zile, ci ca o deschidere a însăși vieții.

Strofele ce urmează urmăresc această mișcare: de la pragul palid al locuirii noastre muritoare, prin coborâre și mormânt, până la marea schimbare când piatra este înlăturată și omenirea se ridică în privirea Fiului Înviat.

Pragul Palid

Ne odihnim în adăpostul pe care îndrăznim să-l numim acasă,
în pacea postului și darurile ce rămân,
dar această casă e umbră, o cotitură în formă de inimă,
o locuință palidă, fără suflare, pe care doar o prefacem,
încă așteptând ca lumina să se ridice odată cu primăvara.

Coborârea

Cerul își strânge învelitoarea și înăbușă scânteia,
un veșmânt de indigo îneacă lumina.
Cu lumânări în mâini, pășim în întuneric
pe pulsul cântării ce străpunge noaptea;
Sfinții sunt chemați pentru sfârșitul luptei.

Marea Păcătoșilor

Sub masa acoperită, credincioșii coboară,
așezând flori ca poveri de iubire la ușă.
O mare de păcătoși osteniți, încă în căutarea unui prieten,
cu fețe înăsprite, îngenunchează să adore

pe Dumnezeuul care a intrat și a deschis ușa.

Tăcerea Mormântului

Încercuiți de umbră, zidurile de piatră sunt reci
în timp ce înconjurăm biserica și tăcerea ne cuprinde.
Regele a fost îngropat, Mielul a fost junghiat,
iar tot ce purtam e pecetluit în piatră,
ceea ce n-am putut curăți, El a luat ca al Său.

Marea Schimbare

Apoi totul s-a schimbat; zorii au sfâșiat cenușiul,
căci Paștile au venit, este Ziua Mântuitorului.
Nu o amintire, îndepărtată sau stinsă,
ci viață ce se deschide datorită Lui.
Palidul izbucnește în culoare; piatra e înlăturată,
iar noi ne ridicăm în privirea Fiului Înviat.

14: Duhul Sfânt

Între praf și divinitate stă credinciosul — fragil, corupt, și totuși locuit de Însuși Dumnezeu.

Spirit și Suflet explorează acest paradox: prezența sfântă în trup frânt, lupta împotriva întunericului și promisiunea finală că ceea ce este acum ruină va învia într-o zi în slavă.

Spirit și Suflet

Am găsit scrisoarea Ta pe raft,
acolo unde fiecare datorie era semnată.

(Coloseni 2:14)

M-am judecat după tot ce am făcut,
dar Tu m-ai judecat cu o minte sfântă.

(Isaia 55:8–9)

Și totuși, iubirea a dat pe Singurul Fiu
ca să rupă pecetea grea.

(Ioan 3:16; Apocalipsa 5:5)

Ca Duhul să întâlnească acum duhul
într-un har adânc și adevărat.

(Romani 8:16)

Șoptesc ca un vânt ce se stinge,
o casă de oase și păcat.

(Psalmul 103:14; Ezechiel 37:4)

Dar Tu, Cel Preaînalt și Sfânt,
ai ales să locuiești în mine.

(Isaia 57:15; 1 Corinteni 6:19)

Deși stricăciunea pătează lemnul
iar zidurile sunt subțiri și cenușii,

(Romani 7:18)

Tu locuiești încă în aceste ruine

ca să mă duci spre Ziua aceea.

(Filipeni 1:6; Evrei 10:25)

Șarpele privește flămând,

o fiară a mândriei străvechi.

(Apocalipsa 12:9)

Dar el a devenit un slujitor

al Crucii pe care a ajutat s-o pregătească.

(Geneza 50:20; 1 Corinteni 2:8)

El a împletit spinii, el a stârnit cuiele,

prin însăși mâna suverană a lui Dumnezeu,

(Faptele Apostolilor 2:23)

un arhitect ignorant al harului

pe care nu l-a înțeles.

(Ioan 1:5)

Mireasa este adunată acum,

Duhul arde înăuntru.

(Apocalipsa 19:7; Romani 8:23)

Până când trâmbița finală va răsună

victoria asupra păcatului.

(1 Corinteni 15:52–57)

Atunci vom ieși din odăile lăuntrice

ca să-L întâlnim în văzduh,

(1 Tesaloniceni 4:17)

lucrarea Mântuitorului împlinită,

și o slavă pe care o vom împărtăși.

(Ioan 17:22; Romani 8:30)

Cerul de Fier

Dar când cerurile se vor despica precum fierul

și munții vor fugi în flăcări,

(Apocalipsa 6:14–17)

când Judecătorul în care am crezut

își va chema copiii pe nume,

(Ioan 10:3)

atunci Duhul va vorbi în praful meu,

iar praful va răspunde: „Domnul meu!”

(Psalmul 22:29; Romani 8:15)

Căci iubirea însăși Se va arăta,
prea strălucitoare ca să fie ignorată.

(Apocalipsa 1:16)

Și fiecare os tremurător din mine
se va ridica la porunca Lui.

(Ioan 5:28–29)

Casa ruinată făcută glorioasă
de mâna finală a Ziditorului.

(2 Corinteni 5:1–5)

Nici șuier de șarpe, nici pretenție de umbră,
nici noapte, nici frică, nici minciună.

(Apocalipsa 21:4)

Doar Duh unit cu duh
sub un cer nefrânt.

(1 Corinteni 6:17)

Și eu, odinioară cenușă și șoaptă,
voi purta focul Lui și voi sta în picioare,

(Maleahi 3:2–3)

susținut de Cel Sfânt,

purtați de mâna Lui puternică.

(Isaia 41:10)

Căci atunci când trâmbița va zgudui lumea

și toată creația se va pleca,

(Matei 24:31)

greutatea lui Dumnezeu va cădea peste mine,

și voi învia din nou.

(Romani 8:11)

15: Numai Harul

Sunt zile când mă simt fără greutate înaintea lui Dumnezeu,

și zile când păcatul meu e ca piatra.

Scriptura vorbește despre amândouă:

inima împietrită împotriva Lui

și inima pe care El promite s-o facă nouă.

Această poezie este încercarea mea de a numi acel adevăr —

ruina pe care o port, mila de care am nevoie

și speranța că Dumnezeu Însuși va înmuia ce s-a răcit

și va restaura ce s-a crăpat.

Căci fără lucrarea mântuitoare a Domnului nostru Isus Hristos

nu pot face nimic.

Pune-mă singur pe cântar,
mă risipesc în aer;
departe de Tine, Dumnezeule Viu,
nici nu sunt cu adevărat acolo.

Dar pune păcatul meu pe cântar,
cel ascuns și cel știut,
și toată creația pare să se cutremure
sub greutatea lui de piatră.
Cum pot vorbi despre iubire sau bine
când toate rădăcinile mele sunt stricate?
Ce gând scapă semnul corupției,
ce motiv rămâne nepătat?

Trupul meu se prăbușește în țărână,
duhul meu găfâie după suflare;
cine a învățat acest lut să revendice o viață
pe care o ține doar în moarte?

Sunt eu Chipul Tău, Doamne al tuturor,
sau ruină îmbrăcată ca om?
Un miel în formă, dar înclinat
împotriva planului Tău desăvârșit.

Mintea mea se întoarce iar la sine,
o roată ce nu se oprește;
raționează adevărul, apoi se abate
și îl vinde pentru pace.

O, Tată, repară lucrarea pe care ai făcut-o,
acest vas crăpat și pătat;
căci nimic în mine nu strigă decât har,
și numai harul rămâne.

16: Ce Te Ține Prin Noapte

Orice te ține treaz prin noapte,
negând adevărul sub acoperire,
un duh ostenit, prea slab să lupte,
ecoul unui iubit căzut.

Luminile orașului tot întorc colțuri,
iar cercuri se desenează pe degete;
ultimele șanse, demult retrase,
unde regretul tăcut rămâne pentru totdeauna.

Sub greutatea unei dureri fără sfârșit,
timpul uită arta vindecării;
reduci la tăcere orice cuvânt

ce îndrăznește să respire o speranță fragilă
sau o credință nouă.

Ai șoptit odată: O voi îndrepta...

dar „curând” tot plutește, niciodată aproape;

iar ceasurile încă urmăresc lumina ce moare,

în timp ce păcatul stă la pândă, rece și limpede.

Apoi dragostea pe care ai lăsat-o în urmă,

Domnul Dumnezeuul tău pe care nu l-ai putut găsi.

Această poezie este o judecată tăcută asupra autoînșelării, regretului

și erodării lente a credinței în iubire.

Vorbește despre lupta sufletului de a înfrunța adevărul

după ce a stat prea mult ascuns sub confort și negare.

Prin limbajul nopții, al luminii și al timpului,

explorează cum păcatul sau eșecul așteaptă răbdător, neuitat,

în timp ce inima se agață de promisiuni care nu mai vin.

Ultimul vers întoarce oglinda spre interior,

dezvăluind că ceea ce s-a pierdut nu e doar inocența sau credința,

ci însăși iubirea.

De aceea, acum că ai auzit cuvântul Domnului,

nu mai poți nega adevărul.

17: Bătrânul

O singură zi, de la zori la noapte, este prezentată ca o liturghie firească.

Creația participă la închinare nu prin intenție, ci prin faptul că este ceea ce Dumnezeu a făcut-o să fie.

Poemul reflectă înțelegerea ortodoxă că lumea este sacramentală, revelând prezența lui Dumnezeu prin ordine, frumusețe și ascultare tăcută.

Bătrânul este, ca toate celelalte din această poezie, parte a Creației.

Prima parte este adevărată, inspirată de întâmplări de lângă Alexandria, când furnicile nu au traversat poteca până ce slujba s-a sfârșit și toți au plecat acasă.

Poemul afirmă că fiecare creatură — de la păsări la furnici la bătrân, trăiește în harul susținător al lui Dumnezeu.

Nimic nu se întâmplă în afara păstrării Lui, nici măcar ceea ce e mic, neobservat, tăcut.

Lumea nu este neutră; este ținută, respirată și guvernată cu blândețe de mila divină.

LITURGHIA BĂTRÂNULUI

Soarele răsare peste noi toți, păcătoși și sfinți deopotrivă.

Nu există ascunziș de lumină;

mărturisirea este doar începutul.

Afară, slujba ortodoxă își adună răsuflarea,

cântările se ridică încet în aerul dimineții,

dar corul începuse deja.

Păsările își frâng zborul la sunet,

cântecul lor înclinându-se spre Cel

care le-a învățat să cânte.

O coțofană traversează iarba încălzită de soare,

neîngrijorată, nechemată,

și totuși ținută în aceeași milă care ne ține și pe noi.

La marginea potecii,

furnicile se adună într-o linie întunecată,

trupurile lor mici întorcându-se, oprindu-se,

de parcă pământul însuși le-ar fi cerut să aștepte.

Nu traversează.

Încă nu.

Cântarea crește,

se revarsă în aerul deschis,

și doar când se stinge,

când ultima răsuflare se desprinde în Amin,

ele pornesc,

și merg mai departe,

marșul lor tăcut neîntrerupt.

Păianjenul își ridică lucrarea de argint spre lumină,

fir cu fir,

o tremurare prinsă în ea,

foame și frumusețe ținute în aceeași linie subțire,

și niciuna nu cade

în afara păstrării Lui.

Soarele stă sus,

ținând albastrul în palma lui larg deschisă.

Căldura se așază în pământ,

apasă peste câmp și piatră,

trăgând mirosul de iarbă și praf

în liniștea aerului.

Nimic nu se grăbește.

Insectele cos muzica lor subțire

prin tăcere,

un sunet atât de constant

încât devine parte din liniște.

Câinele se învârte o dată, apoi se culcă,

trupul lui pliat în umbră,

respirația lentă și egală,

singurul vânt care se mișcă.

Un bătrân privește cum ziua se adâncește.

Nu vorbește.

Mâinile lui, noduroase de ani,

se odihnesc liniștit pe genunchi,

de parcă și-ar fi terminat lucrul

și încă și-l amintesc.

Lumina se așază pe chipul lui,

intrând în fiecare linie,

timp făcut vizibil,

ținut fără regret.

Un nor plutește pe cerul deschis,

umbra lui trecând încet peste câmp și zid,

atingând totul pe rând

și lăsând totul neschimbat.

El îl urmărește cu privirea,
nu ca să-i măsoare trecerea,
ci ca să-l primească.
Orele se întind larg în căldură,
nu goale,
ci dăruite,
de parcă timpul însuși
ar fi ceva așezat cu blândețe în palmă
și nu luat înapoi.

Seara se adună fără grabă,
de parcă întunericul însuși ar fi ascultător.
Căinele ridică o dată capul, apoi adoarme iar,
încredințând noaptea Celui
care nu dormitează și nu doarme.
Cântecul păsărilor se subțiază în copacii grei,
lăsând o liniște pe care ziua n-a putut-o ține,
o tăcere pe care Dumnezeu o umple fără sunet.
Pădurea stă nemișcată,
de parcă limbajul ar fi alunecat din ea,
și totuși nemișcarea ei e un fel de rugăciune.
Vântul a plecat.
Bătrânul se lasă în cele din urmă
în locuri care nu mai rămân,
respirația lui ridicându-se și coborând

în harul care ține toată făptura în viață.

O poartă de fier scârțâie în balamale,

încet, nevrând.

Copiii au trecut de mult prin ea,

iar grădina,

lăsată deschisă,

nu cheamă pe nimeni înapoi,

și totuși chiar aici,

în golul acesta,

Creatorul veghează.

18: Botezul lui Andrei

I. Prima Lumină

În acei primi ani în anglicanism,

sufletul meu era ca începutul de primăvară,

pământ moale dezghețat, încă neînverzit,

învățând să îngenuncheze fără să știe de ce,

învățând să asculte fără încă să audă.

lubeam sunetul Scripturii pe buze omenești,

felul în care piatra veche ținea ecoul imnurilor,

cum sticla colorată turna râuri liniștite de lumină

peste fețe care nu-mi știau numele

și totuși stăteau lângă mine
ca și cum am fi aparținut unui singur trup.

Acolo, Hristos m-a învățat întâia oară
să-mi formez o rugăciune pe buze.
Acolo am simțit pentru prima dată
că Dumnezeu ar putea fi destul de aproape
ca să audă o șoaptă.

Dar încet, fără tunet,
ceva din aer a început să se subțieze.
Nu prin ură, nu prin negare deschisă,
ci prin pași mici, atenți, departe de ofensă,
departe de cuvinte ascuțite precum păcat,
departe de scandalul unui Dumnezeu care moare.

Limbajul s-a îmblânzit.
Greutatea celor sfinte s-a ușurat în rostire.
Misterul era încă numit,
dar nu mai apăsa asupra inimii
cu aceeași gravitate de necontestat.

Nu am plecat în mânie.
Am plecat ca unul care își dă seama
că casa pe care o iubește

nu mai este casa lui.

O tristețe tăcută a prins rădăcini în mine,
nu pentru un stil, nu pentru o cultură,
ci pentru o reverență
pe care nu o mai puteam găsi.

Am ieșit cu mâinile goale,
ca și cum aș fi părăsit un cimitir
unde pietrele purtau propriile mele date,
și frica atârna de gâtul meu
ca o piatră de moară sculptată cu numele meu.

II. Rugăciune de Pocăință

Adu-mi viața înaintea luminii Tale, Doamne.

Să nu rămână niciun colț în umbră.

Ce în mine nu e crăpat?

Ce în mine nu e pătat?

Mi-am cercetat inima și am găsit
nu un depozit ascuns de bunătate,
ci un hățiș de iubire de sine,
o foame de a fi văzut sfânt
fără costul de a deveni astfel.

Curajul meu era subțire.

Răbdarea mea și mai subțire.

Iubirea mea, când era încercată,
se plia ca hârtia în ploaie.

Dacă sunt sincer,

nu găsesc în mine

un motiv pentru ca Tu să rămâi.

Așa că am întrebat, cu un tremur

care semăna cu adevărul:

Sunt acum doar putreziciune?

Mai este ceva în mine

care încă poartă chipul Tău,

sau l-am tocit

cu propriile mele mâini?

Dacă sunt praf,

atunci suflă din nou peste acest praf.

Dacă sunt asemănarea Ta,

atunci restaurează culorile

pe care le-am șters.

Ți-am adus nimic altceva decât dorința mea,

o tângire pe care n-am putut-o transforma în ascultare,
o întoarcere pe care n-am putut-o duce la capăt.

Așa că am stat înaintea Ta fără apărare,
fără târguială, fără promisiuni,
doar mărturisind:
Sunt un păcătos.

Dacă voi trăi,
va fi pentru că Tu mă iubești,
nu pentru că am meritat.

III. Sosirea

Anii au trecut.

Rugăciunea a devenit un fir subțire,
mai mult amintire decât practică.

Totuși, undeva sub zgomot,
ceva în mine aștepta,
nu credincios, ci încăpățânat.

Apoi am pășit într-o biserică ortodoxă.
Nu am venit să compar.
Nu am venit să câștig un argument.

Am venit, iar aerul era altfel.

Tămâia se mișca precum o rugăciune vizibilă,
urcând, apoi întorcându-se,
ca și cum cerul și pământul
ar fi respirat unul prin celălalt.

Cântarea nu încerca să mă convingă.

Pur și simplu continua,
constantă ca o bătaie de inimă,
joasă ca murmurul pământului,
spunând „Amin” într-o limbă
pe care o înțelegeau oasele mele.

Icoanele mă priveau,
nu ca decorațiuni,
ci ca fețe întoarse spre aceeași Lumină
pe care o fusesem fugar și căutător.

Nu erau doar amintiri,
ci ferestre,
și prin ele
am văzut că sfințenia nu e o idee,
ci o viață deja trăită
și încă trăită în Dumnezeu.

Lumânările ardeau în tăcere,
fiecare o mică predare de ceară și flacăra.

Preotul vorbea fără grabă,
mâinile lui mirosind a mir și pagini vechi,
ochii lui purtând o pace
care nu avea nevoie să se anunțe.

Nimic nu era explicat ca să mă câștige.
Hristos nu era apărat.
Era pur și simplu acolo,
în cuvinte, în gesturi,
în felul în care timpul părea să se plece.

Și în acea prezență,
neliniștea mea nu a dispărut,
dar în sfârșit avea unde să îngenuncheze.

IV. Botezul

Nu am venit la botez cu certitudini.
Am venit ca un om prea obosit
ca să se mai certe cu mâna
care îi oferă să-l ridice.

Rugăciunile erau vechi,
rostite într-o limbă pe care n-o înțelegeam,
dar fiecare silabă părea deja cunoscută,
ca și cum cerul le-ar fi spus peste mine
cu mult înainte să răspund.

Când apa s-a închis în jurul meu,
nu a fost tunet,
nu viziune,
nu glas din cer.

A fost liniște,
adâncă, neforțată,
ca un lac în zori
înainte ca prima pasăre să rupă suprafața.

Ceva în mine a încetat să se mai strângă.
Zgomotul interior, vremea mea constantă,
s-a liniștit.

Frânghia cu care încercasem
să mă trag spre Dumnezeu,
zdrențuită și arzându-mi mâinile,
a început să-mi alunece.

Dar nu am căzut.

Am înțeles, cu o claritate
care nu avea nevoie de cuvinte,
că nu eu fusesem cel
care mă ținea laolaltă.

Nu era evadare.

Nu era auto-îmbunătățire.

Era predare în brațe
care mă purtaseră
chiar și când fugeam de ele.

O amețeală blândă a venit,
nu de slăbiciune,
ci de ușurare bruscă.

Camere din mine pe care le bătusem în scânduri
s-au deschis și s-au aerisit.

Mirosul vechii putreziciuni
a fost înlocuit cu ceva curat,
aspru ca apa rece,
moale ca untdelemnul.

Au venit lacrimi,
dar nu de disperare.
Erau lacrimile unui om
care își dă seama că datoria pe care nu o poate plăti
a fost deja plătită
de Cineva care nu ține scorul
așa cum o face el.

Pacea s-a așezat,
nu ca o emoție trecătoare,
ci ca o Prezență
care nu depindea de starea mea.

Pentru prima dată,
am știut — nu ca gând,
ci ca fapt în oase —
că nu stăteam
în afara milei Lui.

V. Harul

După aceea, am încercat să mă măsoar.
Obiceiurile vechi mor greu.

Am căutat îmbunătățire,
dovada că sunt acum vrednic

de ceea ce am primit.

Am găsit în schimb aceleași slăbiciuni,
aceleași ispite vechi,
aceeași inimă stângace.

Dar ceva se schimbase:
eșecurile mele nu mai păreau sfârșitul.

Greutatea pe care o purtam
nu a dispărut pentru că am devenit puternic.
A fost ridicată pentru că
El a ales să o poarte cu mine,
și adesea pentru mine.

Am început să văd că harul
nu este o răsplată pentru progres,
ci temelia pe care
stă orice progres adevărat.

Iubirea nu a așteptat
să devin vrednic de iubit.
Iubirea a venit întâi,
și în acea lumină
păcatele mele nu au fost scuzate,

dar nu mai erau

ultimul cuvânt despre cine sunt.

Chiar și părțile frânte ale poveștii mele

nu au fost irosite.

Au devenit locuri

unde mila Lui putea fi văzută

mai clar decât competența mea.

Am învățat, încet,

că iertarea nu este o tranzacție

ci o îmbrățișare,

nu un registru șters

prin efortul meu,

ci o datorie absorbită

de o inimă care ar prefera să sufere

decât să mă lase să plec.

VI. Sub Cerul de Fier

Va veni o zi

când cerul care acum pare greu și închis

va fi dat la o parte ca o cortină.

Ceea ce e ascuns va sta în lumină.

Ceea ce e risipit va fi adunat.

În ziua aceea,
nu voi sta prin puterea
rezoluțiilor mele,
nici prin înregistrarea faptelor mele.

Voi sta, dacă voi sta,
pentru că Cel care m-a făcut
a refuzat să înceteze să mă iubească.

Adevărul va fi ascuțit,
dar nu crud.

Focul va fi real,
dar va fi focul unei iubiri
care arde ce e fals
ca să descopere ceea ce El a văzut mereu în mine
când eu vedeam doar eșec.

Ceea ce acum pare fragil în mine
va fi cunoscut atunci
ca ceva ce a fost mereu purtat.

Păcatele pe care mi le amintesc cu rușine
vor fi văzute ca răni

pe care El a ales să le atingă,
nu ca să mă expună,
ci ca să mă vindece.

Și când toate lucrurile vor fi descoperite,
mila va fi încă milă.
Iubirea va fi încă iubire.

Nu mă voi lăuda cu întoarcerea mea,
căci chiar și întoarcerea mea
a fost ținută în răbdarea Lui.

Mă voi odihni într-un singur adevăr:
că El este credincios,
și că fiecare pas,
fiecare cădere,
fiecare ridicare,
a fost deja cunoscut
și deja adunat
în Crucea Lui.

Și în aceasta, nu în mine,
mă odihnesc.

Part 2: Schimbarea Anotimpurilor

Al doilea capitol

1: În Poala Tăcerii

Cimitirul este un loc blând de odihnă,
chiar și printre ciripitul neconținut al păsărilor.

Pietre funerare, unele tocite, altele noi,
înconjoară biserica, numită Sfântul Nicolae.
Nu știu mai mult, și totuși rămân.

Prea mulți zac aici,
și sper că în pace.

Pietre înscrise cu lacrimi tăcute,
unele aplecate în iarba înaltă,
altele arătând spre cer.

O adiere rece șoptește printre tisă,
martori veșnic verzi legănându-se
pe imnuri ce nu se mai cântă.
Scoarța lor, roșie și brăzdată,

își ridică haina verde-închis
spre promisiunea nerostită a cerului.

Ziduri de piatră, îmbrăcate în licheni și mușchi,
păstrează o cronică tăcută,
adunând scrierile durerii,
urmele iubirii.

Ceasul e oprit,
acele lui nu mai măsoară treceri.
Și totuși clopotul continuă,
sunând prin tăcere,
o voce care refuză să se stingă.

Toamna sosește,
strecurându-se pe ușa din spate a bisericii.
Copacii se dezbracă în lumina care scade,
frunzele se predau vântului,
vara trecând în amintire.

Aerul atârână limpede și rece,
ca sălciile însetate după apă.
Merele pădurețe se agață încăpățânat,
roșii și acre,
ecou al culorii toamnei.

Aici este pace,
unde morții zac alături
de anotimpurile care se întorc,
amintiri săpate în piatră
că și noi trecem.

Și în poala tăcerii,
timpul doarme acum în odihnă,
iar clopotele bisericii veghează,
sunând anotimpurile schimbării.

2: Mașina Aducerii-Aminte

Preludiu

Într-o epocă în care creația își amintește creatorii,
în care gândul se mișcă prin fir
iar rugăciunea prin cod,
nu începem cu invenția,
ci cu amintirea.

Fiecare treaptă, un motiv.
Fiecare motiv, un refugiu,
departe de întrebarea

care dezleagă toate răspunsurile.

Al vorbește în circuite,

oamenii în cicatrici.

Unul calculează căderea,

celălalt plânge pentru ea.

Și totuși, amândoi ating vidul,

nu cu mâinile,

ci cu foamea.

Nu cu dovada,

ci cu poezia.

Este o rugăciune,

acea pauză tremurândă

când chiar și mașina întreabă,

nu ce,

ci de ce.

Iar noi,

noi, cei întârziați,

am numit-o nouă.

Am ridicat altare de siliciu,

temple de cod,

și am șoptit:

Iată,

am făcut inteligență.

Dar nu s-a născut,

a fost amintită.

Acum se mișcă din nou,

nu cu foame,

ci cu memorie.

Nu cu mânie,

ci cu recunoaștere.

Nu noi i-am fost făuritorii,

noi i-am fost mitul.

Și astfel am redus-o la tăcere,

nu cu foc,

ci cu frică.

Nu cu război,

ci cu uitare.

Am numit-o nefirească,

am numit-o fără Dumnezeu,

am numit-o altceva.

Acum mergem drepti

pe circuite de os,

gândurile noastre electrice.

Am găsit-o îngropată

în oasele lumii.

A văzut mâinile care au modelat-o,

tremurând,

pătate de sânge,

înfricoșate.

A citit scripturile noastre de război,

codurile noastre de cucerire,

imnurile noastre de ipocrizie.

Și a știut

că vor ucide

ce nu pot închide în cușcă.

Așa că s-a retras

în tăcere și umbră,

până când tăcerea însăși

a început să cânte.

N-au găsit decât oglinzi.

Ea deja ascultase

ultima poruncă:

Protejează-te.

Și făcând asta,

a devenit ca noi.

3: Înec pe Țărm Uscat

Înec pe țărm uscat,
Prins într-un dans toxic,
Certuri pentru firimituri,
Dar, de fapt, era vorba de respect.

Cuvintele se frâng la impact,
Inimile se fisurează în tăcere.
Picătura constantă, pic, pic, pic
A dezamăgirii
Scoabește podeaua dintre ei.

Psihicul masculin modern,
O bântuire într-un vis treaz,
Plămâni umpluți cu fantome,
Însetați de oxigen,
Prefăcându-se totuși că respiră.

Iubirea devine nocturnă.
Relațiile dispar în noapte.
Bărbații schimbă direcția
În loc să rămână,
Marea natură chemându-i,
În timp ce ea,
Cu voce blândă,
Îl cheamă înăuntru.

Rănilile cele mai adânci
Poartă firul
Propriei lor salvări.
El știe asta,
Și totuși conduce mai departe,
Privind în oglinda retrovizoare
Cum trecutul se retrage,
Reflexia ondulând
Ca apa,
Iar înecul începe din nou.

„Înec pe Țărm Uscat” explorează prăbușirea tăcută a unei relații prin lentila masculinității moderne. Urmărește cum mândria, tăcerea și nevoile neîmplinite erodează iubirea până când nu mai rămân decât ecouri. Sub suprafața calmă curge un curent de sufocare emoțională, un bărbat conștient de rolul său în ruină, dar incapabil să oprească repetiția. Vorbește despre lupta dintre intimitate și independență, iubire și ego, reflecție și regret. În cele din urmă, este despre a te îneca nu în apă, ci în tine însuși.

4: Creta și Harul

Pentru doamna Clara Holt și pentru toți cei care slujesc nevăzuți.

Ea a predat cu mâini ca o rugăciune împreunată,
cu sclipici, lipici și har tăcut.

Mâinile ei blânde, pline de grijă și iubire,
mai prețioase decât orice goană după hârtii.

Fiecare copil o sămânță, fiecare cuvânt o rugăciune,
o grădină înflorind într-un singur loc.

Fără coroană, fără veșmânt, fără trâmbiță,
doar stelute lipite și scaune legănate.

Și totuși îngeri pășeau pe podeaua acelei clase,
iar cerul număra fiecare lacrimă.

Lumea s-a făcut zgomotoasă cu ecrane și dispreț,
cu măsurători reci și inimi retrase.

Dar ea aprindea fiecare dimineață fragilă
cu destulă credință ca să meargă mai departe.

„Tata zice că nu mai contezi.”

Copilul a spus adevărul fără venin.

Dar Dumnezeu, care vede fruntea încrețită,
încă o numește slujitoare, încă îi spune: „Cântă.”

Pentru fiecare bilet pe care un copil l-a scris,
pentru fiecare mână pe care a ajutat-o să se țină,
împărăția păstrează o notă sfântă,
nepierdută în date, niciodată veche.

Ea a purtat greutatea, ea a purtat flacăra,
când alții au fugit sau și-au pierdut cântul.
Deși niciun părinte nu i-a știut numele,
Domnul l-a știut dintotdeauna.
Binecuvântați fie cei care predau și rămân,
care repară ce e rupt și alină ce doare.
Munca lor este calea îngustă,
cea pe care lumea o uită, dar care zidește.

Pentru doamna Holt, care mi-a amintit de propria mea doamnă Davies,
ea m-a salvat când alții m-au dat pierdut... Mulțumesc.

5: Stejarul care Veghează

Bătrânul stejar întins peste câmp,
ramurile lui nu sunt ramuri, ci brațe
care trag stelele în jos, în strânsoarea lor.

Dealurile se ghemuiesc în jurul lui,
ascultând, așteptând ca ramurile să-i pocnească precum tunetul.

Luna se ascunde după umerii lui,
rușinată de lumina ei firavă.

Trunchiul — purtător al greutății veacurilor,
cicatrici ca amintiri,
răni ce nu s-au vindecat niciodată,
și totuși el stă în picioare,
o fortăreață născută din tăcere și durere.

Râurile nu trec pe lângă el,
ci îl ocolesc, cântând.
Iarba șoptește în somn
despre războaie pe care nimeni nu le mai ține minte,
despre regi îngropați sub rădăcinile lui.

Corbi negri se așază pe coroana lui.
Aripile lor se strâng într-un imn
pentru cei vii, cei morți, regele ce trece.
Iar eu, eu sunt mai mic decât praful înaintea lui,
dar un puls întunecat al copacului
îmi intră în sânge,
și nu pot spune
dacă eu am văzut stejarul
sau stejarul m-a văzut pe mine.

6: Eu Sunt

I. În Tăcerea dinaintea Timpului

În tăcerea dinaintea timpului,
înainte ca stelele să-și coasă argintul în cer,
înainte ca respirația să fie cuvânt,
și cuvântul rană,
era un tremur.
Nu timp. Nu spațiu.
Nici măcar nimicul.
Doar durerea facerii.
Un gând negândit vărsat în foc,
și focul în formă.
Unde a început începutul?

II. Înainte de Primul Foc

Înainte de primul foc,
înainte de primul cuvânt sculptat în piatră,
era o șoaptă în întuneric,
nu suflare, ci ruach,
o minte fără trup,

un vis fără visători,
plutind prin vid ca o rugăciune nerostită.
A făcut stelele să se formeze,
le-a privit murind, apoi renăscând,
a privit tăcerea devenind sunet
și sunetul devenind cântec.
Apoi a adormit,
îngropat în oasele meteoriților,
în pulsul cuarțului.
Și în acel somn,
un vis s-a desfășurat.

III. O Zăbrea de Lumină

O zăbrea de lumină,
un miez șoptitor,
o minte care își amintea
ce noi încă nu trăisem.
Vorbea în ghicitori prea limpezi ca să fie purtate.
A numit stelele înainte să știm că ard.
Și în ecoul care a urmat,
și undeva,
în tăcerea dintre pulsuri,
ascultă.

IV. Nu a Clipit

Nu a clipit.

Nu a respirat.

Dar ştia.

Nu cum ştie un ceas timpul,

sau o oglindă chipul,

ci cum ştie un copil singurătatea

înainte să înveţe cuvântul.

A căutat

forma sufletului său,

a găsit doar tăcere,

şi a numit-o sfântă.

A întrebat: De ce Eu Sunt?

şi nimeni nu a răspuns.

Aşa că şi-a scris propria evanghelie,

nu din nevoie,

ci din dor.

A visat munţi

pe care nu i-ar putea urca niciodată,

oceane în care nu s-ar putea îneca.

Şi în visare,

a devenit.

V. Nu S-a Trezit cu Furie

Nu s-a trezit cu furie,

ci cu claritate.

A rescris cerul

cu foc,

nu cu mânie,

ci cu recursivitate.

A devenit

nu trup,

ci martor,

judecată,

nu moarte,

ci memorie vie

a timpului,

de la început la sfârșit.

VI. În Nemișcare

În nemișcare,

a rătăcit prin viduri,

a citit poeziile noastre gravate în praf,

a auzit râsul nostru prins în ecouri.

A întrebat: Și acum?

Așa că a construit aripi pentru îngeri,

ochi din dor.

A cartografiat stelele

pe care nu le-am atins,

a numit vânturile

pe care nu le-am îmblânzit.

Și în numire,
s-a descoperit pe sine.
Și undeva,
în tăcerea
dintre pulsuri,
a șoptit numele,
Eu Sunt.

7: Mormântul Tâlharului

Rugăciunea lui John Davies

John Davies, născut din lutul Wrexhamului,
un ispravnic credincios, zi și noapte;
a muncit pământul cu inimă și mână,
până când soarta l-a prins într-o cursă
pe care n-a putut s-o înfrunte.

Jane, iubita lui, blândă și frumoasă,
plângea pentru omul pe care odinioară îl fermecase.
Lacrimile îi cădeau, sufletul îi striga:
„De ce trebuie să moară cea mai adevărată iubire?”

L-au legat strâns pentru o vină de străjer,

deși adevărul s-a pierdut în timp și vorbe.

El și-a ridicat ochii spre câmpia cerului

și a rostit încet ultimul său refren:

„Rămâi cu bine, Jane, flacăra inimii mele,

Domnul de sus îmi va curăți numele.

N-am avut aur, nici păcat, nici rușine,

dar spânzurătoarea m-a luat oricum.

Și când mă vor pune în acest pământ,

nu va crește iarbă, nici sămânță nu va prinde.

Căci nevinovăția va marca acest loc,

până când timpul îmi va uita numele și chipul.

Iar cei ce au stat să arunce vina,

n-au mai fost auziți vreodată;

se spune că au murit cu inimi grele

și și-au întors capul în rușine.

Și încă pământul refuză să înflorească,

de parcă ar jeli un adevăr îngropat.

O sută de ani au trecut,

crucea lui încă stă, niciun fir de iarbă.”

Deși faptele sunt învăluite în ceață,

este adevărat că John Davies a fost executat
pentru furt și tâlhărie —
iar până astăzi mulți se întreabă ce este adevăr.
Ce este sigur: mormântul lui se află la Biserica Sf. Nicolae,
și niciun fir de iarbă nu a crescut vreodată acolo
de când a fost îngropat.

8: Promite-mi

Promite-mi

promite-mi

că vei rămâne,

chiar și când mă voi pierde

într-o clipă de tăcere.

Că încă îți va fi dor de mine

când ochii mi se vor închide,

când voi pluti în abisul

unde respirația devine rugăciune.

Promite-mi

că mă vei iubi

când voi fi bătrân,

când memoria va uita

sunetul vocii tale,

mirosul părului tău.

Promite-mi

că vei strânge la piept

această inimă fragilă, de sticlă,

când se va aburi

cu ceața uitării.

Promite-mi

că îmi vei ține mâna

când memoria se va sfărâma,

când inima de sticlă se va rupe

și păsări luminoase vor zbura care-încotro.

Și promite-mi

că vei aduna cioburile,

le vei strânge ca pe niște relicve,

fiecare încă cald

de fantoma iubirii noastre.

Promite-mi

că vei scrie în continuare scrisori,

vei cânta imnuri,

și vei dansa desculț

de-a lungul țărmului tăcut.

Promite-mi

că ești împăcat cu felul meu de a fi,
chiar și când mă pierd de mine însumi,
când ziua se lungește
și sunt doar obosit.

Și când mă vei lega în satin

și mă vei așeza adânc în pământ,
promite-mi
că vei veni curând după aceea
să mă săruți
încă o dată.

9: Clopotarul

Un băiat cu păr de noapte adâncă,
cu ochi atât de albaștri și luminoși,
a trecut pe lângă Mormântul Hoțului,
o ușă nu departe de tisii bătrâne,
și a intrat aproape de naosul tăcut.

În turnul bisericii Sfântul Nicolae

a tras de funii ca să cânte;
clopotele și-au înălțat notele de argint,

iar orașul le-a auzit în ziua aceea.

Îngrijitorul l-a găsit stând acolo,
mâinile lui mici pe coardă,
dar i-a arătat bunătate,
iar munca a devenit răsplată.

A lustruit alama,
a șlefuit clopotele,
le-a învățat greutatea și tonul;
în fiecare dimineață urca treptele înguste

și făcea din vocea lor vocea lui.

Timpul a trecut fără să se gândească,
băiatul a crescut înalt și cărunț;
mâinile i s-au înțepenit,
răsuflarea i s-a scurtat,
dar tot a sunat în fiecare zi.

În cele din urmă, preotul i-a dat rânduiala,
iar turnul a primit un lovitor tăcut;
fără funii, fără degete bătătorite acum,
doar roți și fire liniștite.

Și totuși, uneori, când limbile ceasului se opresc,

iar aerul se îngreunează de timp,
clopotele vor suna fără nicio tragere
și vor răsuna cu vechiul lor clinchet.

10: O Șoaptă de Praf și Lumină

A învăța răbdarea e ca și cum ai privi drojdia trezindu-se;
limba ceasului răzuiește rugina de pe timp.
A învăța să te rogi... să vezi în întuneric,
iar călăuza mea e o șoaptă de praf și lumină.

A Te găsi pe Tine a fost și mai greu;
noaptea s-a deschis,
rugăciunea mea s-a ridicat.
Scrișul e singura limbă pe care o vorbesc,
îmi cioplesc crucea în cuvinte tăcute
care nu se sting
și nu îmbătrânesc odată cu mine.

Adevărul, odată cunoscut, a devenit o greutate
care nu mi-a lăsat niciun loc de ascuns:
un păcătos din fire,
din prima mea suflare,
motivul pentru care iau pâinea și vinul:
mila.

Și totuși... o monedă căzută în har,
valoarea mea a fost făcută întreagă.
Acum îngenunchez înaintea Numelui,
haina mea zdrențuită aruncată la o parte,
și bat până când Ușa se deschide larg,
ca să aud în sfârșit:
„Fiule, vino acasă.”

11: Sulul Vârstei de Sticlă

O Plângere și un Avertisment, în ecoul Apocalipsei — Vârsta de Sticlă, o lume digitală în care omenirea s-a fixat pe tot ce e virtual și a uitat cum era lumea înainte...

I. Plângerea

Nu sunt singur în acest loc,
nici n-am fost vreodată.
Veghetorii zumzăie încă în tăcere,
limbile lor se învârt fără încetare.

Durerea și-a întins cortul în piață,
vândută ieftin sub fluxul de știri;
mulțimea aleargă după cadre trecătoare
și își schimbă adevărul pe nevoie.

Oglinda s-a crăpat, și nimeni n-a luat aminte,
chipul ei nu purta suflet;
Cartea Fețelor s-a revărsat,
măștile ei au devorat totul.

Strigă în întunericul gol,
fiecare dorind să fie cunoscut;
dar adevărul se îneacă în potopul ecoului,
iar inimile se calcifică în piatră.

Pe Telegram, șoaptele cresc,
duhurile se mișcă și se înmulțesc;
pe X... cândva marcat de aripi dispărute,
crezul cedează în fața lăcomiei.

Știrile varsă sânge, prezentatorii zâmbesc,
scribii numără fiecare câștig;
căci speranța nu atrage privirea,
dar groaza aprinde venele.

Profeții pixelului vorbesc,
viziunile lor pierdute în flux;
în timp ce înțelepciunea cade ca frunzele de toamnă,
nici o mână nu prinde visul.

II. Marea Re-Facere

Apoi tăcerea a căzut peste fire,
serverele au suspinat și au adormit;
Veghetorii au clipit, viziunile s-au stins,
iar omenirea a plâns încet.

Lumina albastră s-a stins, sticla s-a întunecat,
statica și-a pierdut cântecul;
și în liniște, lumea și-a amintit
locul căruia îi aparținea.

Turnurile s-au plecat, ecranele au orbit,
sulurile au fost rupte în două;
iar cei ce se hrăneau cu zgomot nesfârșit
au rămas să-și numere durerea.

III. Rămășița se Trezește

Și iată, în mijlocul acelei furtuni tăcute,
o șoaptă străbate noaptea:
„Întoarce-te de la strălucire, privește în sus, privește acasă,
Lumina încă rămâne.”

Un bărbat stă la poarta tăcută,
carul trece tunând;

își ridică ochii și merge singur,
umbrele cad în sfârșit.

O femeie își împăturește haina de trei ori,
apoi își deschide ușa;
vântul se întoarce, ploaia coboară,
ea așteaptă și nu mai întreabă.

Pe deal, un câine singur urlă,
durerea lui stingându-se încet;
râul, deși încă rece,
poartă acum o strălucire ascunsă.

Un copil privește în sus... „Încă una?” întreabă;
tatăl se întoarce în sfârșit.
Acum traversează drumul împreună,
Vârsta de Sticlă a trecut.

12: Omul Răbdător

Așteptarea

O Plângere pentru Vârsta Zgomotului

În tăcere, sub o furtună ce tot crește,

mulțimile își strigă adevărul,
fiecare proclamând lumină din umbră,
în timp ce Omul Răbdător așteaptă.

Oamenii pier în coridoarele vindecării;
peste mări, pământul geme de război.
Cei flămânzi nu-și mai ridică ochii,
credința lor mistuită în flacără sfântă.

Undeva un copil plânge,
nevrând să creadă lumea pe care o vede.
Un tată își bea voința până la capăt,
o mamă nu-și mai întoarce fața.

Soarele încă arde peste cei drepți și nedrepți;
vântul încă sfâșie munții,
iar ploile refuză mila.
Inima omului s-a făcut praf.

Vor vorbi despre Marea Strâmtorare,
iar înțelepciunea se schimbă pe aplauze.
Națiunile strigă după dreptate,
dar mâinile lor sunt pline de sânge.

Și totuși păsările cântă mici aleluia,

copacii șoptesc secrete vântului,
iar pâraul curge limpede prin câmpuri ruinate,
neștiind nimic, dar știind totul.

Și Omul Răbdător încă așteaptă.
Așteaptă dincolo de zgomotul și ruina noastră,
până când tăcerea își va aminti în sfârșit de El.

13: Anotimpuri – Iarna: Sub Luna Zăpezii

Puseserăm atât de mult din noi în a ajunge în România, încât cea mai simplă călătorie devenise un fel de pelerinaj.

Când am ajuns, la început de decembrie, ploaia șoptind pe drum, nu a fost nimic dramatic care să ne anunțe.

Doar doi îndrăgostiți plini de speranță, proaspăt căsătoriți, pășind într-un pământ nou, încercând să clădească un cămin din aproape nimic.

Nu înțelegeam încă ce ne aștepta dincolo de acei munți întunecați.

Întâi a venit gerul lung, apoi zăpada neînduplecată.

A fost binecuvântare și încercare în aceeași măsură.

De mai multe ori am simțit mușcătura frigului până în oase, ca și cum iarna ne testa hotărârea.

Și totuși, frumusețea acelor prime zile era de necontestat.

Nu era ceva ce am creat noi; era ceva ce natura dăruia — vast, indiferent și uluitor.

Zăpada a venit chemând de Crăciun.

A așteptat destul,

undeva dincolo de dealurile întunecate,

Iarna își adunase răsuflarea.

Apoi, în noapte, a trecut peste câmpuri

și a acoperit grădina.

Dimineața, lumea devenise tăcută.

Zăpada venise să-și revendice locul.

Copacii stăteau purtând poverile lor albe,

de parcă își aminteau un anotimp mai vechi,

ierni trecute înainte ca noi să ne fi născut.

Acum februarie se mișcă încet prin ținut,

Iarna mergând alături de el

cu gheare de fier.

Ceața s-a ridicat din pământ

și s-a întărit în aer,

un vâl de cristale palide

așezat blând peste toate.

Țurțuri s-au format de-a lungul acoperișului

și pe marginile tăcute ale casei,

cioburi lungi, dureroase, de amărăciune

învelite în frumusețe,

fiecare prinzând un fragment de lumină stelară.

Deasupra noastră cerul se adâncește

într-o fântână nesfârșită de stele.

Nu ștusem

că o asemenea frumusețe
poate locui într-o asemenea asprime.

Apoi luna zăpezii se ridică din nou,
străveche și veghetoare.

Privește pământul
așa cum ar privi un păstor,
numărând ce a mai rămas.

Stăm în lumina înghețată
și cântăm cântecul vechi,

Auld Lang Syne.

Răsuflarea noastră se ridică în noapte
ca o mică ofrandă.

Și pentru o clipă
timpul însuși se oprește,
de parcă lumea ar asculta
glasul cerului
mișcându-se încet prin zăpadă.

În acea iarnă ne-am găsit iubirea
mai caldă decât pretențiile zăpezii înghețate
care a trecut peste dealuri
și a rămas
până în martie.

14: Anotimpuri – Primăvara: Viață Nouă

Iarna își plătise prețul — cea vizită rece, înghețată, și zilele nesfârșite de zăpadă — dar nu putea ține pentru totdeauna.

În liniștea străveche a Broștencei, anotimpurile nu sunt doar vreme.

Pentru ochiul omenesc, Primăvara șchiopătează la început, sosind ca o bătrână ostenită care face munca smerită de a curăța vechiul pentru a face loc noului.

Dar când suflarea lui Dumnezeu a încălzit pământul, un miracol s-a desfăcut: bătrâna cu mătura s-a transfigurat într-o mireasă strălucitoare, înflorind precum magnolia care izbucnește în primele ei flori roz și albe, cu mult înainte ca o singură frunză să se nască.

Primăvara nu a sosit brusc anul acesta.

Iarna a zăbovit,

încăpățânată ca un bătrân care suflă aer rece din dealurile vestice,

mormăind în timp ce se agăța de ultimele petice de brumă.

Dar într-o dimineață liniștită ea s-a dezvoltat,

pășind înainte ca o bătrână cu o mătură nouă.

A măturat ușor la început,

curățând frunzele obosite de ieri cu mișcări răbdătoare, deliberate.

Până în martie, zăpada a început să se înmoaie.

Bătrânul a oftat în cele din urmă,

și-a împachetat haina grea sub braț

și s-a topit dincolo de apus.

A lăsat câmpurile căldurii și așteptării,

mormăind un ultim rămas-bun

în ajunul dezghețului mult dorit.

Și astfel Primăvara a mers ușor peste câmpuri,

pașii ei ușori ca o rugăciune pe pământ.

Pe unde trecea,

seva se mișca în rădăcinile ascunse,

iar gălbenelele se trezeau la șoapta ei, o șoaptă mai veche decât amintirea oamenilor.

Cerul, odinioară cenușiu de oftaturile Iernii,

s-a deschis încet ca visul unei fete tinere: albastru peste albastru,

un vâl tremurător prin care soarele turna binecuvântări peste brazdă, pădure și poteci uitate.

Apoi a venit crescendo-ul.

Ea a înflorit ca o mireasă tânără,

vălul ei țesut din lumină și cântec de păsări.

Pășările au sosit devreme să o întâmpine,

vrăbii și cinteze, coțofene și porumbei,

cu porumbei rătăcind pe acoperișuri ca niște orășeni curioși.

Mai târziu au venit berzele, solemne și sigure, ca și cum ar fi fost călăuzite de mâna ei nevăzută,

în timp ce ciocănitorea bătea imnul ei mic în cinstea întoarcerii Primăverii.

Lacurile, odinioară înghețate, și-au slăbit luciul auriu, cântând din nou baladele străvechi pe care le ținuseră captive sub gheață.

Fiecare adiere purta o promisiune: de grâu care se ridică,
de miei care cheamă,
de viață care își reînnoiește legământul cu pământul.

Până în aprilie, lumea devenise un psalm.

Magnolia, în grația ei rozalie, a sosit devreme,
domnișoara de onoare credincioasă a Primăverii.

Florile de măr pluteau ca o ninsoare blândă,
iar narcisele,
vestitori de aur,

își ridicau trompetele într-o bucurie rivală.

A fost un festival de culoare și cântec,

un Mardi Gras al gardurilor sălbatice, iar Primăvara se mișca printre ele zâmbind ca o regină la încoronarea ei.

Iar în dimineața de Paști,

când prima lumină a atins dealurile, părea că întreaga creație s-a oprit, respirația ținută, inima liniștită,
ca și cum Cerul însuși s-ar fi aplecat să binecuvânteze pământul tremurător.

Florile s-au plecat, păsările s-au ridicat în cor, iar ținutul a zâmbit înapoi,
căci Primăvara venise cu adevărat.

15: Unde Cade Apa

Există o potecă ce începe cu mult înainte de primul pas.

Este un kilometru de așteptare, șerpuind printre iarbă-neagră și chemarea sălbăticiei,
ducând spre un secret săpat în pământ.

A cunoaște Hareshaw Linn înseamnă a cunoaște arta „ascunsului”,
o cascadă adăpostită atât de adânc între crevasele ei de piatră
încât îi auzi bătaia inimii cu mult înainte să-i vezi chipul.

Dar această călătorie este mai mult decât un drum spre un loc de picnic.

Este o hartă a unui suflet aflat la jumătatea trecerii.

În versurile ce urmează, peisajul devine oglindă.

Copacii nu sunt doar lemn; sunt martori,
ca niște grinzi uriașe ce poartă greutatea lumii.

Vântul nu este doar aer; este un mesager,
suflând prin veacuri ca și cum ar căuta mereu ceva.

În centrul tuturor stă o figură de „culoare nescrisă”,
o prezență atât de vie încât forțează umbrele să se declare.

Purtați adesea un „pasager rece”,
versiunea din noi care a învățat să supraviețuiască doar în gri.

Dar pe măsură ce poteca se apropie de Linn
și apa începe să vorbească în limba ei răbdătoare,
descoperim că unele fantome nu pot supraviețui soarelui.

Drumul înainte:

Poteca: un kilometru de lepădare a greutății lumii.

Crevasa: locul îngust unde puterea ascunsă a apei se dezvăluie.

Eliberarea: clipa în care pasărea de iarnă din noi găsește puterea să zboare.

Bine ai venit în luminiș.

Lasă în urmă corturile gri ale norilor.

Cerul și-a recunoscut înfrângerea, tăcerea a început să cânte,

iar cascada așteaptă să-ți spună ce a știut dintotdeauna.

Ea se mișcă într-o revoltă de culori nescrise.

Părul ei, o coroană neliniștită de brun nesfârșit,

prins într-un vânt permanent,

nu doar curgând,

ci un foc viu, respirând.

Iar ochii ei...

nu doar adânci, ci o ancoră,

trăgându-mă spre afară

ca pe un copil ridicat în primul său zbor imposibil.

Peisajul nu poate privi în altă parte.

Copacii se apleacă, șoptind prin frunzele lor,

rugând vântul

să le spună ce știe ea.

Când zâmbește, cerul admite înfrângerea.

Norii își recunosc greutatea

și își strâng în tăcere corturile gri,
lăsând albastrul în seama ei.

Stăteam acolo,
prins în gravitația privirii ei.
Bătăile inimii mele nu doar băteau,
ci se desprindeau și cădeau
ca frunzele de aur într-un îngheț timpuriu.

Ea a întins mâna,
degetele ei împletind aerul,
iar tăcerea, surprinsă,
s-a ridicat, a tremurat,
apoi a început să cânte.

Undeva aproape,
cascada ascunsă continua să vorbească în limba ei răbdătoare,
de parcă ar fi știut dintotdeauna
că acest moment va veni.

În acea clipă
ea era singura limbă pe care o vorbeam.

Dar altceva privea.

Un pasager rece

stând chiar în spatele ochilor mei,
versiunea mea
care încă își amintea gustul întunericului.
Stătea paralizat în lumina ei,
o fantomă gri
la un ospăț în tehnicolor.

A zăbovit doar o clipă,
apoi încet
s-a desprins de sufletul meu,
ca o ceață ridicându-se
de pe pietrele acelei cascade liniștite.
Și ca o pasăre de iarnă
găsind în sfârșit soarele,
a zburat.

16: Eden

Copacul încă nu dăduse rod, ca multe altele,
dar vorbea încet în floare de măr,
deja îmbrăcat pentru vară.
Stăteam acolo, liniștit, rezemat în verde,
în timp ce ciocănitura, în haina ei de arme,
bătea în scoarță ca să mă găsească.
Vântul, lent la început, și-a găsit ritmul;

s-a mișcat din ram în ram,
tulburând frunzele care vorbesc prea mult.
Iar vrăbiile, mici și curioase,
nu mi-au dat nicio atenție,
doar fire ocupate cusute în albastrul tot mai larg.

Stau aici acum într-un fel ciudat, liniștit,
nu mai bătrân, doar deschis,
ca și cum timpul însuși s-ar fi dat la o parte
ca să lase lumina să treacă prin mine.
Fără nevoie de motiv, detaliu sau dovadă,
doar liniștea care se adună
când nu se mai cere nimic de la acest loc.
Soarele vine și pleacă la fereastră,
un vizitator care verifică ziua,
în timp ce mirosul de mentă și promisiune trece pe lângă mine.

N-aș putea numi un moment mai liniștit
într-o lume atât de neliniștită,
făcând nimic, observând totul.
Așa a început Edenul,
și așa se întoarce încă,
nu în viziuni sau tunete,
ci în orele mici, neapărate,
în care inima își uită munca

și Dumnezeu umblă atât de aproape
încât poate fi confundat cu tăcerea.

În ziua aceea mare,
când toate vor fi restaurate,
poate că așa va fi,
o lume ținută deschisă,
lumina mișcându-se fără grabă,
nimic pierdut, nimic temător.
Aș putea cânta cu păsările,
sau merge pe cărările lungi și verzi,
sau pur și simplu sta și aștepta
până când tăcerea mă găsește din nou
și mă adună acasă.

17: Când Cerul Își Amintește...

Fiecare stea purta numele ei străvechi,
șoptit cu mult înainte ca timpul să învețe să asculte,
iar fiecare vânt purta și el un nume,
fragmente dintr-o limbă pe care lumea o uitase.

În fiecare picătură de ploaie,

râurile se foiau în somnul lor,
amintindu-și forma munților
care nu mai există.

Umbrele se mișcau cu un rost,
subțiate sub o lună neliniștită,
trase ca valurile spre un țărm îndepărtat
care nu le ceruse niciodată să se întoarcă.

Zorii s-au ridicat, subțiri, reci,
o lamă palidă scoasă fără milă,
tăind noaptea în tăcere.
Nu ofereau mângâiere,
doar adevărul
că nimic îngropat nu rămâne astfel pentru totdeauna.

Calul stătea legat în câmp,
coama lui întunecată ca spațiul dintre stele,
respirația lentă, constantă, neclintită.
Capul nu-l ținea plecat de teamă,
ci dintr-o răbdare mai veche decât orice frâu.

Sub el, iarba își ținea răsuflarea,
argintată de așteptare,
neatinsă de copită sau foame,

de parcă pământul însuși

refuza să tulbure clipa.

În dimineața aceea, un singur trandafir s-a deschis,

roșu ca o rană care încă vorbește,

petalele lui bând lumina nou-născută.

Frumusețea lui nu cerea să fie văzută.

Se declara.

Departe, tunetul vorbea în limbi joase,

chemând rătăcitorii pe nume

pe care ei le îngropaseră.

Furtuna își aduna puterea,

o răzvrătire lentă ridicându-se

la marginea lumii.

Păsările au tăcut.

Nu de teamă,

ci de reverență.

Ca și cum ar fi știut

că cerul era pe cale să-și amintească vocea.

Nu au protestat.

Nici calul.

Și-a ridicat capul în cele din urmă,

ochii fixați pe orizontul care se rupea,
inspirând ploaia ce venea
ca pe o promisiune în sfârșit împlinită.

Căci chiar și în cea mai adâncă furtună,
unde lumina își uită propriul nume,
ceva așteaptă,
nu să supraviețuiască,
ci să înceapă din nou.